

Wyjaśnienie dotyczące przepisów rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 30 października 2014 r. w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody (Dz. U. z 2014 r. poz. 1542) odnośnie do prowadzenia ciągłych pomiarów wielkości emisji NO_x dla źródeł spalania paliw,

Przywołane wyżej rozporządzenie reguluje sprawy prowadzenia pomiarów wielkości emisji do powietrza ze źródeł spalania paliw i instalacji objętych standardami emisyjnymi. Zastąpiło ono wcześniej obowiązujące w tym przedmiocie rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 4 listopada 2008 r. w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody (Dz. U. Nr 206, poz. 1291) i wdrożyło do prawa polskiego pomiarowe postanowienia Dyrektywy 2010/75/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych. Odnośnie do pomiarów wielkości emisji NO_x ze źródeł spalania paliw w obecnie obowiązującym rozporządzeniu doprecyzowano, że nie dotyczą one wszystkich tlenków azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu (jak wynikało z poprzedniego rozporządzenia), lecz wyłącznie dwóch tlenków azotu - tlenku i dwutlenku- w przeliczeniu na dwutlenek azotu, tj. substancji objętych na podstawie odrębnych przepisów wymaganiami w zakresie standardów emisyjnych ze źródeł spalania paliw. Proszę zwrócić uwagę, że w nowym rozporządzeniu, w załącznikach dotyczących źródeł spalania paliw, nie wprowadzono zmiany metodyk referencyjnych tych pomiarów. W załączniku nr 1 do rozporządzenia, który określa zakres oraz metodyki referencyjne wykonywania ciągłych pomiarów emisji do powietrza dla źródeł spalania paliw, wskazano, że ciągłe pomiary wielkości emisji powinny obejmować NO_x rozumiane jako tlenek azotu i dwutlenek azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu i powinny być realizowane przy zastosowaniu tych samych metod, które były określone w rozporządzeniu poprzednio obowiązującym, tj. metody chemiluminescencyjnej lub absorpcji promieniowania IR, lub innej metody optycznej z uwzględnieniem normy PN-ISO 10849. W cytowanym rozporządzeniu – tak jak i w rozporządzeniu poprzednio obowiązującym - nie określono natomiast konkretnych rozwiązań technicznych co do realizacji pomiaru.

Konsultacje z ekspertami w dziedzinie pomiarów wielkości emisji wskazują, że dla zrealizowania pomiarów NO_x (rozumianych jako tlenek azotu i dwutlenek azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu) wymaganych dla źródeł spalania paliw możliwe są następujące rozwiązania:

- 1) zastosowanie przyrządów mierzących jednocześnie NO i NO₂,
- 2) doposażenie analizatorów chemiluminescencyjnych i analizatorów wykorzystujących selektywne widmo podczerwieni w konwerter (urządzenie przetwarzające NO₂ na NO),
- 3) wykonanie pomiarów sumy tlenków azotu w trakcie pomiarów realizowanych w ramach procedury QAL2 i uwzględnienie udziału NO₂ w funkcji kalibracyjnej (w przypadku zastosowania przyrządów do pomiaru tylko NO),
- 4) wyznaczenie rzeczywistego udziału NO₂ w gazach odlotowych w trakcie pomiarów realizowanych w ramach procedury QAL2 i uwzględnienie tego udziału na etapie obliczeń w komputerze emisyjnym (w przypadku zastosowania przyrządów do pomiaru tylko NO).

Tlenki NO i NO₂ nie muszą być zatem dla każdego źródła spalania paliw mierzone niezależnie. Dobór odpowiedniego rozwiązania do danego źródła spalania paliw jest uzależniony od indywidualnych cech źródła, cech badanego gazu (w tym proporcji NO₂ do NO w tym gazie

i zmienności tych proporcji) oraz możliwości zastosowania konkretnych rozwiązań technicznych. Istotne jest przy tym, że dla systemów pomiarowych mierzących tylko NO, udział NO₂ w sumie tlenków azotu (NO i NO₂) w gazach odlotowych może być określany z zastosowaniem stałego wskaźnika ustalonego podczas pierwszego uruchomienia systemu do ciągłego pomiaru wielkości emisji lub podczas procedury QAL2 pod warunkiem wyznaczenia tego wskaźnika dla wszystkich możliwych stanów pracy instalacji i weryfikowania wskaźnika w ramach procedur AST.

Przekazując powyższe stanowisko informuję, że jest ono wyłącznie opinią i nie może być traktowane jako wiążąca wykładnia przepisów.